

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τών όρών μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολλή.
Γράμματα και συνδρομαί—δλ' εύθείας πός έμέ,
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τ σ ά φράγκα είναι μόνον.
Γιά τά ξένα όμως μερά—δ έκα φράγκα καί στο χέρι.

Είκοστών και είταρτων άριθμοίντες χρόνον
στήν κλεινήν έδρασίωμην γήν των Παρθενώνων.

Τρίτη του μηνός Γενάρη,
φθάνουν οι καλικαντζάρια.

Έτος χίλια κι έννά κι έντακάσια,
νάα πλάσι στα νέφη πετώσα.

Χίλια κι έννηνταέντη,
άφίτος θά μάς φέρη.

**Τό ζεύγος των Ξυλίνων φαμφαρόνων
έπισκοπεί τον περασμένο χρόνο.**

Φ.—Σ' αυτάς τάς περιστάσεις θάρρα πός δέν άρμάει
νά κάνω μπουκαμάδες...μήτ' ένα παραγκιόζη
δέν έχω νά χαρίσω,μήτε μία φουσκα μόνον...
και τί νά σάς χαρίσω με τον καινούργιο χρόνο;
Βαρέθημα νά δίνω τά δώρα τά συνήθη
στούς έίλους και στούς έίλους και σένα την εύφη.

Θέλεις γά δάσω μόντζας σε μούτσουνα τρανά;
κι ή μόντζας όμως τάρα
μου φαίνονται σάν δισκα
παραπολύ κανά.

Και μήπως τάχα, λέρα,
φάσκελα κάθε μέρα.

δέν περνούν μ' έλους;μή τάχα δέν μόντζα δίνω
και με τόν καινούργιο και τόν καινούργιο χρόνο;

Αβή δέν είναι, έίμαι, έσπου νά σηκωθώ
χωρίς νά φασκαλώσω και νά φασκαλωθώ.
Πρωτοχρονιάς ήμέρα δέν έχεται, ευθύνομα,
πού νά μή φασκαλώσω παλάρη και νάα χροιά.

Πρωτοχρονιάς ήμέρα
δέν έχεται, έδω πέρα,
όπου με τρώει βράσια
νά μή φωνάξω σ' αυτό
σε μούτρα φηφτωού
και σ'τά δικά σου, βράσια.

Άρχιμημέ κι άρχιχροιά
— σισοί μεγάλοι σ'όν ντουινά—
κι άρχη καλός μας χρόνος,
καλώς καινούργιος πάνος.

Άη—Βασιλή δέχεται
τούς πρώτους τών έν τλάσ...
έρχοντες τόν καινούργιο
με λόγια πολυώνυμ μέλι.

Άη—Βασιλή έρχεται μέσ' σ'όν Ρωμηνών τό γένος
με κόταξ, με κοτσούλα και θένους φορτωμένους.
Άη—Βασιλή, πού τά πές, ...ές τούς θυσανόμους...
δύσκα κανένα και σ' έμάς, σ'όν Αθήνων τούς βόμους.
Τού κάκου μου γυρεύετε...δέν δίνω σε κανένα...
έγώ γιά αυτός τά κουβαλά και τάχω φυλαγμένα.

Άη—Βασιλή έρχεται σ'τό κράτος των άλλιμων
με πλήθος παρασημίων.
Σε πορτός θά δώσης, τούς αιταυρούς, ρωτιών οι καχηνότες...
ο αυτός τούς έίλους, άπαντή, πού πάω και τής κόταξ.

Κάτος νά φέρ, κάτος νά περ, κάτος νά τραγουδήσης,
κάτος με τά μαντάτα σου νά μάς κολοκαρδίσης.
Κ' από την Πέλι, πέρασα κι' έλα και τόν Καλήρη
τραπή; Σύνταγμα, σ'ότος Γεουργός νά κνήν...
έρτικ τούς είχε παστούριμα, και πάρα, και παρ, και
κι έπρυστησαν με τό φαί κι' έίτησαν λεκάνη.

Κιολαργάδες έίως πριν δέν είδα και χαμηρές...
ιστί σ'όν μωσαφιρ-δινά
καθίσανε κοντά κοντά,
και δίχως φόβο, πίνανε τού Παπαούζα καφρέδες.

Και κατεγέλα κι' ή μορφή τού Παπαούζα ή γήγοσα,
κι' έγώ τόν κύτταξα καλά και παρευθός έννόσηρα
πός μ' εύχαρίστησαν πολλήν ο' έκείνο τόν σιν μ'
θόδινε με τή Σύνταγμα και τή σικτιρ-πλάρα.

Είβα καινούργιο Σύνταγμα σ'όν Ηέλι με Βουλή,
και μ' έρσε πολλή.

Και Τούρκους έκουσα να λέν γιά τήν ισχύν τού νόμου
κι' έκανα τόν σταυρό μου.

Νόμοι κι' έκει, νόμοι κι' έδα...
καιρούστρια νά τραγουδω
Ρωμηνών και Τούρκων νόμους
παρθενικόξ άμφομός.

Μά' λαχναροσαν και Χανούρ τού γιοσμανκού γλυκειάς
βουλαιικήν πατρίδα,
και τήν Τουρκιά τήν είδα
νά δίνη και με Σύνταγμα σ'ότος Γεωρ, και τραπικιαξ,

και Νεοτούρκους άκουσα τὰ δόντζα των νὰ τρίζουν...
και μὲ φρικτὸς ἀποκλεισμοῦ, και σὰς νὰ φοβερίζουν.

Και τότε μούλθαν εἰς τὸν νοῦ τὰ πρῶτα τὰ φιλήματα,
τὰ πρῶτα τὰ γκαλιόματα,
φωναίς, κρυφομιλήματα,
κὶ ἑλευθερίας βλατά.

Και τότε μούλθαν εἰς τὸν νοῦ μεγάλη πανηγύριμα
και Πόλις ἑκδρομαίς
μὲ δόξαί, μὲ τιμαίς,
και προσφωνήσαις Παποῦχ ἀπὸ τὰ παραθύριμα.

Μαζὶ μ' αὐτὰ θυμήθηκα και χρόνους παρασιμένους,
ποῦ μὲ τὸ στόμα χόσκα
φονάζατε σὺν παλαδοὶ σὲ φίλους ξεχασμένους:
Ρουμάνια τραγιάσκα.

Ἄλλὰ και μαῦρων χαβιριζῶν θυμήθηκα βαρέλζα
και μ' ἔπιασαν τὰ γέλοζα.

Τραμμένο εἶχ' ἡ μοῖρα σας, Ρουμιοὶ κατακαθμένοι,
νὰ ζήτε πικραμένοι.

Κάθε φιλή σας φλόγερὸ
κὶ ἀγάπη σας τρελλή
πῶς γίνεται μὲ τὸν καιρὸ
φαρμάκι και χολή;

Ἐπίτος και Χανοῦμσας ἀφορταίς σὺν μπουγάτοα
στέκουν μὲ δικαιοῦματα σὺν πλάτ τοῦ Πασοῦ...
οἱ δὲ Μαγιάροι ἔφρασε τοὺς Νεοτούρκους φάτοα
και μὲ τὸ δίκρι τοῦ τρικου τοῦ ἔπιασαν τὰ μισά.
Ὅμως δὲν παίζε κὶ ὁ Κιμηλί, και σὲ φοχῆς βρασμὸ
τεροῦρα τοὺς ἄδοτρικοὺς μὲ τὸν ἀποκλεισμό.

Κι' ὁ τῶν Βουλγάρων Ἠγεμὸν ἔδειξε τόσο θάρρος
κὶ ἔβγησε τώρα Τούρος,
και πάντες ἀνευφήμησαν τὸν πρόην Ἠγεμόνα,
πλὴν ἔπειτα σὺν πάρασι τὸν τελευταῖον ἢ Σάλη,
τῆς ἀνεξαρτησίας των ἢ Τσαρκὶ Κωρῶνα
κατάλαβαν πῶς ἦτανε τερσοσιρὶ μεγάλη.

Κι' ὁ Σέρβοι μὲ τὸν Δ' Ἀρσενταλ ἐχόλωσαν κὶ ἔκεινος
και βράζει μὲς σὲ στήθη των πολεμικὸ καμίνι,
και τόσοι ζητωπολέμοι μέσα σὲ Βελιγράδι
πόλεμος σκουζοῦν τὸ πρῶτο πόλεμος και τὸ βράδο.

Κι' ὁ Σέρβοι ἀνυπότακτος τετόνινα, τὸ ρουθιοῦνι
και τὸν Βαρῶνο Δ' Ἀρσενταλ τὸν πάει τρία κὶ ἕνα...
μὲ κὶ ὁ Νικίτας ἀναψε μ' ἄλο τὸ Μαυροδοῦνι
και θέλει σάνει: και καλά νὰ πάη μὲς σ' τὴ Βέρννα.

Ἐπίρασι περιωπος κὶ ἀπὸ τὴν Ἰταλιαν
κὶ ἔλασσα τὴν καλλικαρπον ἐπιεῖνην Σικελίαν.
Σημαίνει μαῦρον ἑλεθρον μαῦρος κωδωνοκροῦστης,
νεκρὸ κὶ ἡ Καλαβρία τῆς κὶ ἡ θαλαρὲ Τρινάκρια,
κὶ ὁ ποταμὸς ὁ Τίβερης μ' ἄλους τοὺς ποταμῶς τῆς
μέσα σὲ τέτοιο χαλασμὸ δὲν φθάνουσε γὰ δάκρυα.

Μεγάλος ὁ θρηνος,
κὶ ὁ Δίκτωρ ἔκεινος
μονάχος του σκῆδου
και κόσμο ξεθάει.

Στανάζει σ' τοὺς στόνους,
σπαράζει σ' τοὺς πόνους,
κὶ ἀκούει: κὶ βλέπει,
και μὲς σ' τὸν κλαυθιμῶνα
κατέρων τὸν σῆπει
και πάπκων Κορῶνα.

Και λάμπει και λάμπει,
και κόσμο ἀλπίζει,
και κόσμο σαλπίζει:
πῶς ἔρημοι κάμπτοι
σὺν πρῶτα θ' ἀνθίσουν, και πάλιν μὲ χρόνους
χυμῶς θ' ἀναδώσουν κὶ ἀνθίσουσι ἀφθόνους.

Ἐπὶ φέγγος τῆς τρέχουν πανῶνας, τυμνοί,
και κόσμο τὸν ἔβγα χαμένος ὀνει.

Τρὶς χιτρες, μεγάλες
τοῦ Στέμματος οἰκα,
και τώρα και πάλιν
σ' ἔστόλισαν νικαί.

Ἐκεῖνος δὲς τρέφῃ
τὰ δόστιχα βρέψη,
ποῦ κλαίει τὴν μένια των.

Κὶ ἄς μείνῃ τὸ κλέος
πατρὸς Βασιλέως
και σῆμαρ' ἀθάνατον.

Δὲν πῶδουν μὲ λόγζα
λαβὴν συμφορῶν...
τρὶς χιτρες Σαβόγζα
και βίβα Ὁ Ρέ.

Ἄγ—Βασιλῆς φθάνει
κὶ ἀκούει και μανθάνει.

Ἄγ—Βασιλῆς ἔρχεται κὶ ἀμπελοργῶς κυτῆ
κὶ ἔμπρὸς των σταματῆ.

Τοὺς σμένει: και τοῦ λέει μὲ χαρῆγελο σ' τὰ χεῖλια:
ἔ! τί κἀνέτε, κοπέλζα;
ἔρεῖνόνιμα ἔ' ἀμπελῆζα
γιατί κἀνέουσε σταφύλιμα.

Μπῆ, τοὺς λέει, σὲ καλὸ σας,
ἔχει στρόφι τὸ μυαλό σας.
Κι' ἂν τὰ κόψετε, ρωτῆ,
τί δὲ σπείρετε σ' αὐτῆ;

Νὰ φυτῶσιμα κοκκιζαίς μὲς φονάζει: τὸ Κουβέρνο...
γὰ σου Γέννην, κοκκιζαί σπέρνω.

Ἄγ—Βασιλῆς ἔρχεται σ' τὴν τόση μας λιμαῖδα,
και βλέπει μπρὸς του μαρκοῦς
βουλγιμῶνας νησιτικούς,
μὲ ἀπὸ τὴν Λαυκάδα.

Μὴν εἰσθε τάχατε και σὰς οἰσιμοπαθεῖς ρωτῆ,
κὶ αὐτοὺς τοὺς κωκοροῦσθες μὲ πόνο τοὺς κυτῆ.
Μή' ἔτε Μισσηῆς εἰμῆσα, και μήτε Καλαβροῦς,
ἀλλ' εἰμῆσα κωκοροπαθεῖς κὶ ἡ παῖνα μὲς πῆζει.